

Daniels bok – nummer femtién

Palmoni: Åpenbaringen av tidens og språkets mester i Daniel og Åpenbaringen

Jeff Pippenger
2024-01-15

Den «visse hellige som talte» i Daniel kapittel åtte, vers tretten og fjorten, er Kristus som Palmoni. I Åpenbaringsboken blir Kristus identifisert som Alfa og Omega, noe som blant andre vidunderlige sannheter identifiserer Kristus som den underfulle lingvist, og sammen fremstiller Daniels bok og Åpenbaringsboken Kristus som tidens og språkets mester. Det ligger utenfor menneskelig evne å fatte betydningen og dybden av hva det innebærer at Kristus, som Palmoni (hemmelighetenes teller), introduserer denne egenskapen ved sin karakter i de to versene som etablerer adventismens sentrale søyle, men de hemmeligheter som hemmelighetenes teller velger å åpenbare, er det vårt ansvar å erkjenne og forsvare.

De skjulte ting hører Herren vår Gud til; men de ting som er åpenbart, hører oss og våre barn til for evig, for at vi skal gjøre etter alle ordene i denne lov. 5. Mosebok 29,29.

En hemmelighet som er blitt åpenbart, er at Hemmelighetenes Tellemester (Palmoni) er den «hellige som talte», og i de to versene hvor Han åpenbarer Seg selv, blir Adventismens sentrale søyle identifisert. I disse to versene identifiserer den Underfulle Tellemester den «økte kunnskap» som Han, som Løven av Judas stamme, forseglet opp i 1798. I disse to versene ble juvelene i Millers drøm, som representerer den «økte kunnskap», ved ledelsen av Palmonis hånd, offentliggjort på Habakkuks to tavler.

Da hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge varer synet om det daglige offer og den ødeleggende overtredelse, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å trampes under fot? Og han sa til meg: Inntil to tusen tre hundre dager; deretter skal helligdommen renses. Daniel 8:13, 14.

Etter at Daniel hadde mottatt det profetiske synet om rikene i Bibelens profeti, og deretter hørt den himmelske samtalen i vers tretten og fjorten, søkte han å forstå «synet».

Og det skjedde, da jeg, jeg Daniel, hadde sett synet og søkte å forstå meningen med det, se, da stod det foran meg en som så ut som en mann. Og jeg hørte en manns røst mellom breddene ved Ulai, som ropte og sa: Gabriel, la denne mannen forstå synet. Daniel 8:15, 16.

«Synet» som Daniel søker å forstå, er «chazon»-synet, men «mareh»-synet er det Gabriel blir befalt å gi Daniel forståelse av. Hvert faktum har sin betydning, og dersom dette faktum overses, blir passasjens struktur og oppbygning i det vesentlige ødelagt. I vers femten, når Daniel søker å forstå «chazon»-synet, er «mareh» skjult, men likevel representert, for ved «en manns skikkelse» (Gabriel) blir det hebraiske ordet «mareh» oversatt med «skikkelse». I vers femten er begge ordene som er blitt oversatt med «syn», representert. Daniel søker i vers femten å forstå «chazon», men Palmoni befaler i vers seksten Gabriel å la Daniel forstå «mareh». Utformingen av disse to versene

er tilsiktet og understreker forbindelsen og forskjellen mellom de to ordene.

Det er Palmoni som befaler Gabriel å la Daniel forstå «mareh», for Han som befaler Gabriel, er Han som står over vannet, og Gabriel hørte Hans røst, «en manns røst mellom breddene av Ulai». Det er elven Ulai som renner mellom breddene, og det er Kristus som står over vannet i Skriftene. Sammen med dette faktum kommer det faktum at Kristus, som erkeengelen, er Den som befaler englene. Røsten mellom breddene er røsten til «den ene hellige» i vers tretten, og det er Hans ord som befaler Gabriel å la Daniel forstå synet om «mareh». I Daniels tolvte kapittel er Kristus igjen mellom elvens bredder. I kapittel tolv er Han kledd i lin, og sverger ved Ham som lever evig.

Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endetiden; mange skal fare omkring, og kunnskapen skal øke. Så så jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på den ene bredden av elven og den andre på den andre bredden av elven. Og en sa til mannen som var kledd i lin, han som var over elvens vann: Hvor lenge skal det vare før enden kommer på disse underfulle ting? Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, han som var over elvens vann, da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd opp mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse kraften hos det hellige folk, da skal alle disse ting være fullendt. Daniel 12:4–7.

Mannen som var «kledd i lin, og som stod over elvens vann», «løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd mot himmelen og sverget ved Ham som lever til evig tid», og Han er den samme Mann som i kapittel åtte gav Gabriel befaling. I Åpenbaringen kapittel ti løftet Kristus også sin hånd og sverget ved Ham som lever til evig tid, men der står Han både på vannet og på jorden.

Og engelen som jeg så stå på havet og på jorden, løftet sin hånd opp mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke skulle være tid lenger. Åpenbaringen 10:5, 6.

Den veldige engelen i det tiende kapittel i Johannes' åpenbaring er Palmoni, som talte til Gabriel mellom elvebreddene i det åttende kapittel, og som i det tolvte kapittel angav når «enden på» «underne» skulle inntreffe. I Johannes' åpenbaring, kapittel ti, er det Han som brølte som en «løve», for der fremstilles Han som Løven av Juda stamme.

Og en av de eldste sier til meg: Gråt ikke! Se, Løven av Judas stamme, Davids rotskudd, har seiret, så han kan åpne boken og løse dens sju segl. Og jeg så, og se, midt mellom tronen og de fire livsvesener og midt iblant de eldste stod et Lam, likesom slaktet, med sju horn og sju øyne, som er Guds sju ånder, utsendt til hele jorden. Og han kom og tok boken av høyre hånd på ham som satt på tronen. Åpenbaringen 5:5–7.

Som Løven av Juda stamme er Kristus lammet som seiret til å åpne boken som var forseglet med sju segl. Enten Han går på vannet i Daniels bok, eller har den ene foten på havet og den andre på jorden i Åpenbaringen, er hver av de profetiske framstillingene knyttet til profetisk tid. Og som Løven av Juda stamme forsegler Kristus både sitt Ord og åpner det. Slik Han forseglet Daniels bok, forseglet Han også de sju tordener i Åpenbaringen kapittel ti.

Den mektige engelen som underviste Johannes, var ingen ringere person enn Jesus Kristus. At Han setter sin høyre fot på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle Han utfører i de avsluttende scener av den store strid med Satan. Denne stillingen betegner Hans høyeste makt og myndighet over hele jorden. Striden har tiltatt i styrke og beslutsomhet fra tidsalder til tidsalder, og vil fortsette å gjøre det helt frem til de avsluttende scener, når mørkets makters mesterlige virksomhet når sitt høydepunkt. Satan, forent med onde mennesker, vil bedra hele verden og de menigheter som ikke tar imot kjærligheten til sannheten. Men den mektige engelen krever oppmerksomhet. Han roper med høy røst. Han skal åpenbare sin røsts makt og myndighet for dem som har sluttet seg til Satan for å motstå sannheten.

«Etter at disse sju tordener hadde latt sine røster høre, kommer påbudet til Johannes, slik det kom til Daniel med hensyn til den lille boken: 'Forsegl det som de sju tordener talte.' Dette gjelder fremtidige hendelser som vil bli åpenbart i sin orden. Daniel skal stå i sin lodd ved dagenes ende. Johannes ser den lille boken åpnet. Da får Daniels profetier sin rette plass i den første, den andre og den tredje engels budskap som skal gis til verden. Åpningen av den lille boken var budskapet i forbindelse med tid.»

Bøkene Daniel og Johannes' åpenbaring er ett. Den ene er en profeti, den andre en åpenbaring; den ene en bok forseglet, den andre en bok åpnet. Johannes hørte de hemmeligheter som tordenene uttalte, men han fikk befaling om ikke å skrive dem.

«Det særlige lyset som ble gitt til Johannes, og som kom til uttrykk i de sju tordener, var en framstilling av begivenheter som ville finne sted under den første og den andre engels budskap.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Kristus, fremstilt som Palmoni, Mannen i kapittel åtte og tolv som er over vannet, er også den mektige engelen med den lille boken i sin hånd. Han er Løven av Judas stamme som besejler og åpner sitt Ord, og Han er den som gir Gabriel befaling, for Han er erkeengelen Mikael.

Men overengelen Mikael våget, da han lå i strid med djevelen og tvistet om Moses' legeme, ikke å fremføre en spottende anklage mot ham, men sa: Herren refse deg. Judas 1:9.

Mikael er Kristi navn, og dette navnet uttrykker at Han er anfører ikke bare for englene, men at Han også er den som har makt til å oppreise de døde. Navnet Mikael betyr «hvem er som Gud». Da Nebukadnesar i ovnen så en som lignet Guds Sønn sammen med de tre mennene, så han Mikael. Og erkeengelen Mikael er også fyrsten over Guds folk, den som det lille horn i det hedenske Rom opphøyet seg mot ved korset, til oppfyllelse av Daniel kapittel åtte, vers elleve.

Men jeg vil kunngjøre deg det som er nedtegnet i sannhetens skrift; og det er ingen som står meg bi i disse ting, uten Mikael, deres fyrste. Daniel 10:21.

Det er Mikael som befaler englene, som oppvekker de døde, og som avgjør når nådetiden avsluttes.

«'Og på den tid skal Mikael stå fram, den store fyrsten som står som vern for ditt folks barn; og det skal komme en trengselstid, slik det ikke har vært siden noe folkeslag ble til, like til den samme tid; og på den tid skal ditt folk bli frelst, hver og en som finnes oppskrevet i boken.' Når denne trengselstid kommer, er hver sak avgjort; det er ikke lenger noen prøvetid, ikke

lenger noen nåde for de ubotferdige. Den levende Guds segl er over Hans folk. Denne lille rest, ute av stand til å forsvare seg selv i den dødelige strid med jordens makter som er oppstilt av dragens hærske, gjør Gud til sitt vern. Ved dekret fra den høyeste jordiske myndighet er det blitt fastsatt at de skal tilbe dyret og motta dets merke under trussel om forfølgelse og død. Må Gud hjelpe sitt folk nå, for hva kan de da gjøre i en så fryktelig konflikt uten Hans hjelp!» Testimonies, bind 5, 212.

Den siste hemmelighet som Løven av Juda stamme åpner, er Jesu Kristi åpenbaring, og den innbefatter at Han har kontroll over utformingen og strukturen i hvert eneste element av sitt profetiske Ord. Mannen kledd i lin, som står over vannene, som løfter opp sin hånd og sverger ved Ham som lever i all evighet, og som roper som en Løve, hvilket får sju tordenere til å la sine røster høre, er Han som besegler Daniels bok og besegler de sju tordenene i Åpenbaringen. Det er Han som åpner boken som er forseglet med sju segl, som har makt til å oppreise fra de døde, og som er den store Fyrsten som står fram og kunngjør nådetidens avslutning. Da Palmoni befalte Gabriel å la Daniel forstå «mareh»-synet, mente Han nettopp det.

Han befalte ikke Gabriel å få Daniel til å forstå synet, «chazon». «Chazon»-synet er synet om rikene i Bibelens profeti i Daniels bok, kapittel åtte, versene én til tolv, og det er også det «syn» det henvises til i vers tretten, innenfor et spørsmål om varighet. «Hvor lenge skal synet vare?» «Chazon»-synet angår de ødeleggende maktene den daglige (hedenskapet) og overtredelsen (pavedømmet), som trår helligdommen og hæren ned.

Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den hellige som talte: Hvor lenge varer synet om det daglige offer og den ødeleggende overtredelse, så både helligdommen og hæren blir gitt til å trampes under fot? Daniel 8:13.

Kristus, som Palmoni (den underfulle tallsetter), blir spurt: «Hvor lenge» skal «chazon»-synet vare, og han svarer: «Inntil to tusen og tre hundre dager; da skal helligdommen bli rensket.» Daniel ønsker da å forstå «chazon»-synet, som gjelder «det daglige offer og ødeleggelsens overtredelse, så både helligdommen og hæren blir gitt til nedtramping.» Men Gabriel får befaling om å få Daniel til å forstå «mareh»-synet. Hvert enkelt forhold har sin betydning i Guds ord. «Mareh»-synet er synet om aftener og morgener, identifisert i vers tjueseks.

Og synet om aftenen og morgenen, som blev kundgjort, er sandt; luk derfor synet til, for det gælder mange dage. Daniel 8:26.

Ordet «syn» nevnes to ganger i verset. Den første henvisningen er «mareh»-synet, og den andre er «chazon»-synet. «Mareh»-synet er synet om «aften og morgener». Det hebraiske uttrykket for «aften og morgener» forekommer ofte i Bibelen, og det blir alltid oversatt med «aften og morgener», slik det er i vers tjueseks. Det eneste stedet i Bibelen hvor det blir oversatt annerledes enn «aften og morgener», er i vers fjorten, hvor det ganske enkelt blir oversatt som «dager». Den faktiske hebraiske ordlyden i vers fjorten ville lyde: «Inntil to tusen tre hundre aftener og morgener.»

Verset som er adventismens sentrale søyle, er det eneste verset i Guds Ord hvor «kveld og morgen» ganske enkelt er uttrykt som «dager». Hvert faktum har sin betydning, og om ikke annet,

er det klart at Palmoni med hensikt la vekt på verset. Han gjorde det ved å lede tankene hos dem som oversatte King James Bible til å skrive uttrykket annerledes enn det alltid er skrevet i Hans Ord. Poenget som skal utledes av dette faktum, er at når Gabriel blir befalt å la Daniel forstå «mareh»-synet, blir han befalt å la Daniel forstå synet om tilsynekomsten av 1844, og ikke «chazon»-synet om nedtrampingen av helligdommen og hæren.

Synet om «aftener og morgener» gjelder en tilsynekomst som finner sted når renselsen av helligdommen begynte den 22. oktober 1844. Synet om tilsynekomsten den 22. oktober 1844 gjelder ikke nedtrampingen av helligdommen, men renselsen av helligdommen. Var det en profetisk tilsynekomst på den datoen?

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste, for å rensa helligdommen, slik det fremstilles i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det legges fram i Daniel 7,13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfrueene i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.

Gabriel fikk befaling om å la Daniel forstå Kristi profetiske fremtreden i sitt tempel den 22. oktober 1844. Av denne grunn gav Gabriel Daniel et annet vitne om datoen 22. oktober 1844, for Gabriel ledet enhver bibelforfatter som nedtegnet en eller annen form av det bibelske prinsipp som fastslår at sannhet blir stadfestet ved to vitners vitnesbyrd. Dersom Gabriel skulle la Daniel forstå den 22. oktober 1844, ville han trenge et annet vitne for å stadfeste «synet om fremtreden».

Gabriel begynner sitt verk ved først å henvende seg til Daniels ønske om å forstå synet, «chazon», og han gjør dette ved å fastslå at synet, «chazon», er det synet som avsluttes ved «endens tid» i 1798.

Og jeg hørte en manns røst mellom Ulais bredder; den ropte og sa: Gabriel, la denne mannen forstå synet. Så kom han nær der jeg sto; og da han kom, ble jeg grepet av frykt og falt på mitt ansikt. Men han sa til meg: Forstå, du menneskesønn; for synet gjelder endens tid. Daniel 8:16, 17.

«Synet» i det foregående verset, det vil si «ved endens tid», er «chazon»-synet, og «endens tid» i Daniels bok er 1798. Dette er det «synet» som Daniel hadde søkt å forstå, men det var ikke det «synet» Gabriel fikk beskjed om å la Daniel forstå. For dette skal Gabriel fremlegge et annet vitne.

Så kom han nær til stedet hvor jeg stod; og da han kom, ble jeg grepet av frykt og falt på mitt ansikt. Men han sa til meg: Forstå, du menneskesønn; for synet gjelder endetidens tid. Mens han talte med meg, sank jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden; men han rørte ved meg og reiste meg opp på stedet hvor jeg stod. Og han sa: Se, jeg vil kunngjøre deg hva som skal skje ved vredens siste ende; for ved den fastsatte tid skal enden komme. Daniel 8:17–19.

Gabriel tar fatt på sitt oppdrag ved å si til Daniel: «Se», og med dette pålegger han Daniel å ta den neste kjensgjerning i betraktning. Den neste kjensgjerningen er at den «siste harme» i de to «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks ender i 1844. Den «siste harme» blir direkte identifisert som en

tidsprofeti, for den har en «fastsatt tid» da den skal «ta slutt». «Harmen» må representere et tidsrom, for den har en «fastsatt tid» for sin avslutning. Dersom «harmen» ganske enkelt var et tidspunkt, ville den ikke ha en avslutning; den ville ganske enkelt være det tidspunkt da den fant sted.

«Vreden» hadde et fastsatt endepunkt, så den representerer slutten på en tidsperiode. Tidsperioden er fremstilt som «den siste vrede». Dersom det finnes en siste, må det også finnes en første. «Den første vrede» blir identifisert i Daniel kapittel elleve, og også der er den en tidsperiode, for pavedømmet skulle «gjøre etter sin vilje og ha framgang» inntil enden på «vreden».

Og noen av de forstandige skal falle, for å prøve dem og for å rense dem og gjøre dem hvite, inntil endens tid; for det er ennå for en fastsatt tid. Og kongen skal gjøre etter sin egen vilje; og han skal opphøye seg og gjøre seg stor over enhver gud, og han skal tale forunderlige ting mot gudenes Gud, og det skal lykkes for ham inntil vreden er fullbyrdet; for det som er fastsatt, skal skje. Daniel 11:35, 36.

I disse to versene er kongen som gjør etter sin egen vilje og opphøyer seg selv, emnet. Vers trettiseks er det verset Paulus parafraserer, idet han identifiserer «syndens menneske», som sitter i Guds tempel og viser seg selv fram som om han er Gud. Forfølgelsen i den mørke middelalder fra året 538 og frem til 1798 blir identifisert i vers trettifem, og den fortsetter inntil «endens tid», som var 1798, hvilket var den «fastsatte tid». Vers trettiseks identifiserer deretter at pavedømmet skulle «ha framgang» «inntil vreden er fullbyrdet». Verset identifiserer at pavedømmet hadde framgang inntil 1798, på hvilket tidspunkt den første «vreden» var blitt «fullbyrdet». Guds profetiske Ord hadde «fastsatt» at pavedømmet skulle fortsette i ett tusen to hundre og seksti år, inntil 1798, som var «endens tid».

Den første «vredesdom» endte i 1798, og «den siste vredesdom» endte i 1844. Begge vredesdommene fremstilles som tidsperioder, som hadde bestemte avslutninger, og identifiserer dem dermed begge som tidsprofetier. Gabriel fikk befaling av Palmoni om å la Daniel forstå synet om tilsynekomsten («march»), av «kvelder og morgener» (dager) som identifiserte 22. oktober 1844, og han gjorde det ved å gi et annet vitne til den datoen.

«Chazon»-synet i vers tretten, som Daniel ønsket å forstå, var synet om nedtrampingen som endte ved «endens tid» i 1798. «Mareh»-synet i vers fjorten endte med Kristi fremtreden i Det Aller Helligste den 22. oktober 1844, som oppfyllelse av tidsprofetien om to tusen tre hundre år, og også oppfyllelsen av tidsprofetien om de to tusen fem hundre og tjue år. Begge disse tidsprofetiene er fremstilt på Habakkuks hellige tavler, som Søster White identifiserer som ledet av Herrens hånd, og som ikke bør forandres.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Vi har mange lærdommer å tilegne oss, og mange, mange å avlære. Gud og himmelen alene er ufeilbarlige. De som mener at de aldri vil måtte oppgi en kjær oppfatning, aldri få anledning til å endre en mening, vil bli skuffet. Så lenge vi holder fast ved våre egne ideer og meninger med bestemt standhaftighet, kan vi ikke ha den enhet som Kristus ba om.» Review and Herald, 26. juli 1892.

